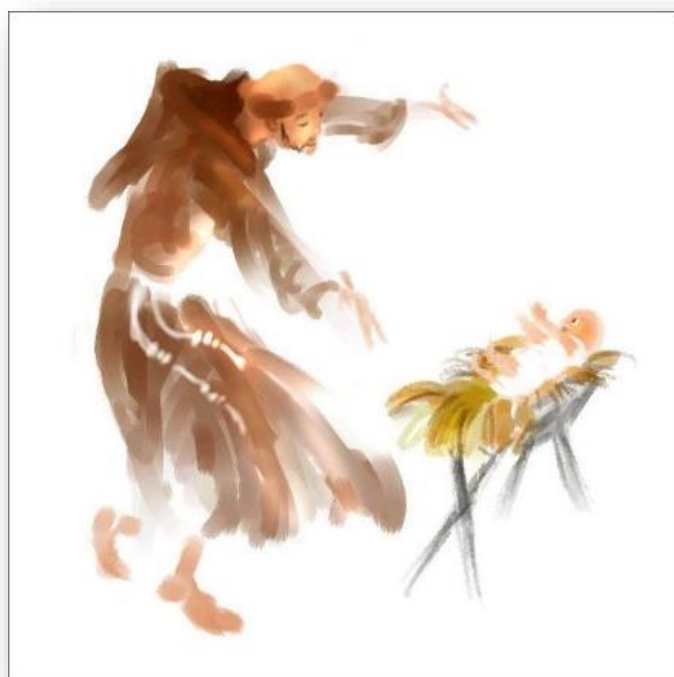

ORDO FRANCISCANUS SAECULARIS

KAPITULNÍ LISTY

prolog

VRANOV LP 2023

29.4. - 1.5.

Milé sestry a bratři,

je toho hodně co nás v řádu spojuje – máme společnou víru a naději, touhu i Řeholi. Složili jsme stejný slib celoživotní věrnosti, a to vůbec není věc malá(!). Ve svých místních společenstvích žijeme vztahy se vším, co k tomu patří, ve společenstvích širších se opíráme o odkaz Františkův. Jsme děti jednoho Otce ...a to je právě ono poselství, které bychom měli s láskou šířit – prožíváním bratrství, vnášením pokoje a radosti.

Náš Pán Ježíš Kristus vyprávěl svou radostnou zvěst v podobenstvích, v trvale platných příbězích. Nejenom proto abychom je mohli číst a poznávat, ale abychom podle nich žili své životy. Abychom věděli, jak přecházet od oné radostné zvěsti k radostnému životu, jak prožívat lásku a bratrství ve světě i vztazích. V čase a prostoru, který nám byl dán.

Duch svatý nás provází, Slovo Boží ukazuje cestu. I naše slova však mohou mít velkou sílu. Neplýtvějme jimi, ale važme je podle toho, zda přináší pokoj. Každý z nás pocítil dotek Boží milosti opětovaný přijetím Františkovy Řehole. Svými malými skutky lásky prokazujeme vděčnost Láscce Boží, oddanost bratrství – věrnost svému slibu.

Při prožívání víry přicházejí příběhy, která nás duchovně i lidsky inspirují, obohacují. Nabídněme se vši pokorou ty své. Mohou povzbudit, ozřejmit identitu osobní i celého společenství, napomáhat duchovnímu růstu – sdílet Lásku. To je důvodem, proč se scházíme.

br. Vendelín – služebník OFS

Anselm Grun: (...) *Právě skrze rozhovor o bezprostředně zakoušených skutečnostech se i Bůh stává bezprostřední zkušeností. Společně se ho dotýkáme, když jsme ve vzájemném kontaktu.*

br. Lubomír Irenej Mlčoch OFS *1944 – MBS Praha Spořilov

VŠECHNO JE MILOST

Do církve svého dětství jsem se vracel po 25 letech životní zповědí a milostí odpuštění i těžkých hříchů. Spoluprací s Boží milostí se mi podařilo po šesti letech obnovit manželství občansky rozvedené. A navrátit se k vytoužené vědecké kariéře, nečekaně, po dvaceti letech.

Před profesním slibem v SFŘ mi padl zrak na dva výroky svatého Pavla: „*Poznání vede k domýšlivosti, láska však buduje*“. „*Kdo mluví sám za sebe, hledá svou vlastní slávu*“ ...to bylo varování, které potřebuji dodnes. Jen milostí Boží – jak věřím a doufám dojdou spásy své duše.

br. Luboš Antonín František Kolafa OFS *1954 – MBS Plzeň

CHVĚNÍ

Luk 10:23 a 34: *“Blahoslavené oči, které vidí, co vidíte vy... Lampou těla je tvé oko. Je-li tvé oko čisté, i celé tvé tělo je plné světla. Jeli však špatné, i tvé tělo je temné.”*

Jsem vděčný za život, který jsem směl žít a za vše, co viděly mé oči... Ve čtrnácti letech jsem začal číst Písmo a hledal jsem (pro mne tehdy úplně neznámého) Boha. Nešlo to vůbec snadno. Teprve po čtyřiceti letech jsem zjistil, že je Bůh blízko mne. Že Boží království je mezi námi nebo dokonce v našem nitru.

Někdy člověka charakterizuje jeho světské zaměstnání. Jak to charakterizuje mne? Měl jsem mnoho různých a velmi odlišných zaměstnání – napočítal jsem jich třináct. Poznal jsem v nich stovky zajímavých lidí. Začínal jsem jako stavební dělník. (Měl jsem totiž politické a jiné škraloupy v životopise). Vážím si zedníků, obkladačů, kameníků, betonářů, kterým jsem s lopatou v ruce či jinak prvních dvacet let mých zaměstnání sloužil. Tělo mne občas bolelo, ale za odměnu jsem měl mysl svobodnou. A proto tuhle fázi mého života komunistickému režimu nevyčítám. Naopak. Díky jejich omezování rozumím tomu, proč Pán povolal sv. Františka nejprve k práci rukama na kostelech. U lopaty začal zrát můj dnešní postoj ke světu a lidem.

Po prožívání mnoha paradoxů a rozporů v životě či v lidech kolem mne, jsem dospěl k názoru, že každá situace a každý člověk mne může něčím obohatit a každý paradox či rozpor mne může povzbudit k hledání nových a nečekaných odpovědí.

Co se nechvěje nejistotou nebo tajemstvím není pevné, ale naopak chatrné. Vše má svůj důvod, svoji příčinu a svůj význam. Dnes se učím důvěřovat Duchu svatému a snažím se nikoho a nic zbrkle neodsuzovat. Vše, co se děje, patří do přátelského vesmíru kolem mne.

„Poslední list se třese na platanu, neboť on dobře ví, že co je bez chvění, není pevné. List nemusí tě, Bože, prosit o nic, dal jsi mu růst a on to nepokazil. (básník Vladimír Holan)

Na závěr:

Co mne naučil můj návrat ke Kristu v katolické církvi v roce 2008? *Svět nemusí být sto procentní, abych si vážil toho, že v něm smím žít.*

Co mne naučilo dvanáct let v Sekulárním řádu? *Pokud člověk dbá na komunitu, ve které žije a nese jí ve svém srdci, pak se jeho úloha v životě stává mnohem cennější. Nezáleží to na množství skutků, které pro ni koná, ale na vnitřní radosti Duch Božího z touhy se rozdávat. Myslím, že tomu se říká bratrství.*

sr. Nora Střelcová OFS *1978 – MBS Brumov-Bylnice

ŽÍZEŇ A HLAD

Pokoj a dobro! Nechte se, prosím, pozvat do slovních obrazů, které bych s vámi na tuto výzvu ráda sdílela...

Pod nohama křupe sníh a třpytí se ve svitu měsíce. Mráz se zakusuje, kam jen to jde. Blížím se domů. Světlo v oknech, vůně chléva a kouře z komína je příslibem tepla. Kravička mírným zamručením a kuň zaržáním oznamují můj příchod. Pootevřenými vrátky slyším, jak přežvykují seno. Všechno mě vítá způsobem svým vlastním. Krajina, chaloupka i zvířata si říkám a mám radost, že se mám kam vrátit. Doma je jásot, hned si dávám čaj z kamen do hrnku a zima pomalu opouští zkrchlé prsty, jak je dobře...

Tvořit oázu, místo, které hřeje. Je to vzácný čas "ted", zrovna teď je Bůh s námi. Zrovna teď by chtěl být s tím, kdo vstupuje do mého života. Víím, že je tu pramen vody vyvěrající a chléb života. Nemusím se moc snažit o něco navíc, protože On je To. On hasí žízeň a sytí hlad. Mění mé srdce ve svou Oázu.

Svatý František je v tomto můj vzor. Věřím, že právě proto ho lidé vyhledávali. A všechny, kteří milují Boha natolik, že mu svěří své srdce, aby se v nich Kristus stal Tím, kdo hasí žízeň a hlad. Denně čtu milostné vzkazy Stvořitele s vděčností a dětským úžasem. Třeba když veverka skáče lehce z větve na větev a ptáček, nakukuje do okna. Lesk slunce na větvích. "Aktuální zprávy".

Mám radost, že nejsme vzorní hospodáři a na našem pozemku, jsou různě hromady nespálených větví, starého dřeva, neposečené trávy, že se mají naši malí bratříčkové kam schovat. Za odměnu sem každý rok na náš rybníček přilétá páreček divokých kachen, vzácný černý čáp, tábořilo tady mladé káně, než se naučilo létat a děti ho měli chvíli v krabici. Nejednou na návštěvu přišel jelen. Oni a celá příroda, nás tolik učí. Žít v souladu s Božím řádem, rozšiřují hranice našeho vnímání až k samotnému mysteriu života.

Myslím, že hladovějící a žíznící netouží po náboženství a dalších pravidlech a zákonech. Touží po setkání s Bohem. Touží pít z pramene a jíst chléb Života. A je psáno: "Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit na věky. Voda, kterou mu dám, stane se v Něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému." "Já jsem chléb života, kdo přichází ke mně, nebude hladovět a kdo věří ve mě, nikdy nebude žíznit." Sama jsem prožila ve dvaceti letech, setkání s Kristem. A to ostatní mi bylo přidáno. Pramen mám i chléb a jen s úžasem sleduji jak ON v mém srdci a životě koná. Sytí hlad a hasí žízeň.

Díky Bohu za vás všechny, hrdě se hlásím k františkánské rodině. Berte to prosím jako mou osobní zpověď na téma, které mi bylo nabídnuto.

Děkuji s láskou a přáním pokoje a dobra.

sr. Renáta Matúšů OFS – MBS Fulnek

CESTA BOHA

Bůh má k člověku tolik cest, kolik je na světě lidí. A ještě mnohem více. A jak povědět o jedné cestě Boha k člověku? Nemůžu to říct ani opačně, protože vnímám, že to Bůh neustále přichází a zkouší srdce člověka otevřít, aby proběhlo ono mystické setkání. Ač jsem byla od malička vychovávána ve věřící rodině, nikdy jsem nevěděla, jak Boha „uchopit“. A myslím, že to ani nejde, pokud neproběhne ta milost ze setkání. Rodiče a kněží, kteří mě jako dítě provázeli, mě učili, že Bůh JE. Kněz nás jako děti učil modlitbě vlastními slovy při adoraci. A v hloubi srdce jsem doufala, že všechno to, co mi říkají je pravda. Dívala jsem se na oblohu a přemýšlela, za kterým oblakem bydlí. Hledala jsem Ho. A taky byly doby, kdy jsem pochybovala, ale něco uvnitř mi říkalo, vždycky je lépe doufat v setkání, než nedoufat a pak být překvapený. A mnoho let trvalo, než jsem JEJ uslyšela úplně blízko, někde ve mně.

Moje setkání s Bohem proběhlo paradoxně až ve chvíli, kdy jsem se setkala tváří v tvář se svým hříchem, se svou ubohostí. Trvalo to mnoho let, než jsem pochopila, že každý hřích ve světě se mě úzce dotýká. Nazvěme tyto myšlenky pravým jménem. Představme si všechny možné i hrůzné hříchy světa. To jsem já, a když si to můžu dovolit říct, jsi to i ty. Je jen Boží milost, že mě, Tebe od nich chrání. Toto poznání mi umožnilo jinak nahlížet na lidi. Setkání s vlastním hříchem, bolest nad vlastní ubohostí je chvíle, kdy nahý předstupuju před Boha a křičím: „Já nedokážu dělat nic, ale všichni mě učili, že Ty Bože, jsi mocný. Tak něco udělej. Zachraň mě. A v těch výkřících srdce se najednou začne ozývat hudba nekončící lásky, milosrdenství, moci a je směřována právě k tomu ubohému neschopnému tvorů. Když vím, že nic nez můžu já, vím, že Bůh zmůže všechno. To že vzkřísil mrtvého syna jedné vdovy, je „jen“ ukázkou toho, že si ví rady se vším mrtvým v našem životě.

Jakmile člověk zaslechne a okusí tuto melodii Boha, jeho Lásku, sladkost jeho náruče, pak, snad i tím zraněním ze sebe sama, se nechá cele obejmut Bohem. Bůh se stává bytostí, které důvěřujeme, o které už nepochybujeme. A nejen, že nepochybujeme. Často Jej i fyzicky cítíme. Víme, že JE. Vaši vnitřní radost, vám už nikdo a nic nevezme.

Nevím, jestli mám vyhráno. Období potom, bych nazvala – HÁDALA SE DUŠE S TĚLEM... Duše myslí neustále na Lásku, která ji objímá, přistihuje se, že je jí po Bohu smutno... Máme totiž tělo, které je pozemské, má své potřeby, nálady, pohodlnost, má svůj hřích... Setkáním s Bohem se nestaneme bezhříšnými... Je milion věcí, které vás od Boha zase vzdalují. V nitru však víte, že jen dělat věci s Bohem má cenu, hledat Jeho vůli, má cenu. Opětovat lásku láskou, má cenu. A bolí to, že to neumíte. Proto se člověk dostává do konfliktu duše a těla. A ten bude trvat, dokud člověk v Bohu nespočine. Ale už bych to nechtěla vrátit zpátky do toho nevědomí. Je to jiné, krásnější, radostnější, pokojnější. To vědomí velikosti Jeho lásky, Jeho neomezené moci je odzbrojující. Někdo se ptal, jak mohu Boha zažít, jak ho mohu potkat? Nevím. Asi má smysl neustále hledat, mít živou touhu, asi má smysl vyhledávat Ticho... naslouchat Tichu.

papež František: VYPRÁVĚJME PŘÍBĚHY

Je vždy užitečné vyprávět Bohu svůj příběh. I když to nezmění zprávy a události, změní to smysl a perspektivu. Vyprávět o sobě Pánu znamená vystavit se jeho láskyplnému a slitovnému pohledu na nás a na druhé. Jemu můžeme vyprávět příběhy, které prožíváme, k němu můžeme přivést lidi, jemu můžeme svěřit různé situace. S ním můžeme rozvažovat uzly svého životního plátna, zašívát trhliny a díry. Vyprávějme. Jak moc to všichni potřebujeme!

NÁRODNÍ RADA POVZBUZUJE K SETKÁ(VÁ)NÍ:

Setkat se a sdílet, jak vnímám duchovní odkaz svatého Františka, identitu jeho následovníka ...se zaměřením na žití jeho odkazu a ducha ve světě tzv. „sekulárním“ způsobem oproti klášternímu životu – co je stejné, co je jiné, jak to vypadá v mém konkrétním životě. Jak své povolání vnímám já sám. Povídat si, naslouchat, poznávat se bezprostředně při osobním setkání. To je nenahraditelné.

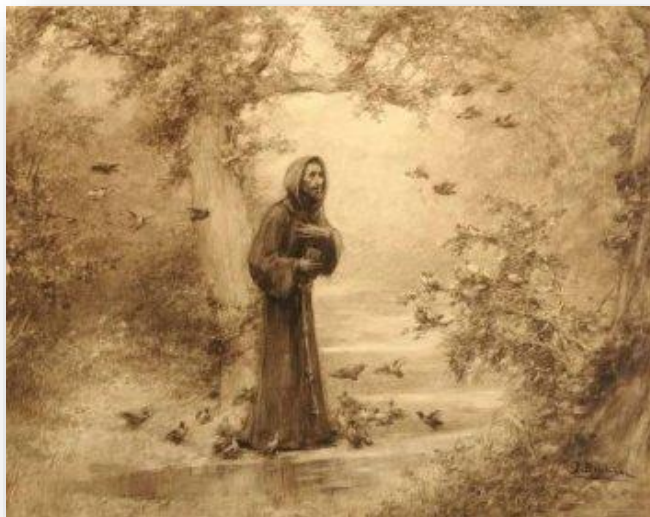
Stejně tak je důležité, aby dostal prostor každý, kdo se chce podělit. Proto bude naše setkání rozdělené do čtyř půldenních bloků, které budou vždy při společném setkání uvedeny krátkým slovem, na které naváže sdílení ve skupinkách. Aby nešlo o poučování a vyučování, ale o osobní inspiraci formou moderovaného, otevřeného dialogu.

Také tématicky bude kapitula členěna čtyřmi otázkami. S důrazem na povzbuzení konkrétními příklady prožívání lásky a bratrství s Kristem i s bližními.

- 1. V čem, v kom, či kde dnes silně vnímám duchovní odkaz svatého Františka?**
- 2. Poděl se s ostatními co nejvíc konkrétně, i s příklady, jak prožívám v běžném životě identitu následovníka sv. Františka?**
- 3. Za co vděčím a čeho si konkrétně vážím v životě svého místního bratrského společenství? Je něco, co mi v MBS (NBS) chybí, co bych si přál/a změnit?**
- 4. Podívej se na vztah terciářů a dnešního světa – co máme dnes konkrétně dělat pro svět? Ideálně začne každý sám od sebe, co je můj úkol (opět co nejvíc konkrétně)? Také popřemýšlej nad svým společenstvím a jeho úkolem dnes a pokud můžeš připoj i návrh pro náš řád v naší zemi.**

ZE ŽIVOTOPISU SVATÉHO FRANTIŠKA

(...) Došel k poznání, že je snadnější dokonale jednat než o tom mluvit. Vždy ukazoval – ne slovy, která o dobru mluví, ale dobro netvoří – spíše svatými skutky svou velikou horlivost a píli. Tak zůstával neotřesen a veselé mysli a svému Pánu zpíval radostné písně. Proto byl hoden ještě větších zjevení, když z malých věcí dovedl mít velkou radost, a byl nad mnohým ustanoven, když dovedl být věrný v malém. (Cel. 93)

Jaký je tvůj příběh, jaká je tvá odpověď na fascinující příběh „menšího“ bratra Františka?

V sobotu 29. dubna dopoledne před Kapitulou samotnou, která bude v DC Vranov u Brna proběhne **pouť ke hrobu br. Česlava OFM** u jeho hrobu v Moravské Třebové. S připomenutím desátého výročí jeho odchodu k Pánu, s poděkováním za jeho službu. Informace o pouti, bohoslužbě i zajištění oběda v klášteře v Moravské Třebové podá všem zájemcům P Eliáš OFM.

K připomenutí výročí sta let od úmrtí Antonína Cyrila Stojana, jeho charitativní činnosti i osobního odkazu vyjádřeného slovy; **„mám co jsem dal druhým“**, proběhne na kapitule sbírka na zakoupení osobního auta pro Církevní dětský domov Emanuel ve Staré Vsi.

„Znáte to, když něco potřebujeme, skočíme do auta a jedeme. Do práce, na nákup, na výlet... Ale co když někdo takovou možnost nemá? Má auto rozbité, pokažené nebo staré a není už bezpečné... A proto jsme tady my, abychom pomohli.“

Připravte se prosím na podporu i ve vašich místních bratrských společenstvích.

Informace o Nevolební rohožkové kapitule Sekulárního františkánského řádu najdete i na:

www.sfr